

Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784

Kerstmis, feest van verlossing?

Het Kerstfeest vindt zijn oorsprong in de geboorte van Jezus in Bethlehem. Op zich geen bijzondere gebeurtenis, want in dat jaar en op die dag zullen er op de hele wereld veel mensen geboren zijn. Pas achteraf werd die geboorte een belangrijke gebeurtenis, omdat Jezus een man was en werd, die in naam van God een boodschap had aan de mensen van zijn tijd. Wij vieren nog steeds Kerstmis, omdat veel mensen vinden, dat die boodschap naast de betekenis voor zijn tijdgenoten ook in onze tijd nog zijn actualiteit heeft. In Jezus tijd voelden veel mensen zich door een ontmoeting met hem verlost. Zij kregen perspectief en uitzicht in hun leven.

Welke kwaal of ongemak zou in onze tijd vooral voor een boodschap van verlossing in aanmerking komen?

Ik denk dan allereerst aan de grauwe zinloosheid van het bestaan, die nogal wat mensen, jong en oud, tegenwoordig ervaren. Door eenzaamheid en verbroken relaties voelen een toenemend aantal mensen

zich overbodig en nutteloos. "Wat is de zin nog van mijn leven?" is een vaak geuite klacht. "Niemand geeft om mij, voor niemand ben ik in tel" ligt als een drukkende aanklacht op hun bestaan.

Lees verder op pagina 2

Van de redactie

Het jaar 2007 loopt ten einde en dus verschijnt de Camillusbode weer. U vindt er ook deze keer van alles in over leven en werken van de Camillianen.

Gaarne wensen wij U een Zalig Kerstfeest toe en Gods zegen over het nieuwe jaar 2008.

*Namens de Nederlandse Camillianen,
p. Piet Denneman*

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 2000 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.

*Giro: 16 90 120 t.n.v.
Administratie St. Camillusbode Roermond
of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen
Roermond
ISSN nr. 0008-221*

Missionaris – leven

Wanneer ik met mensen verder praat over dit gevoel, dan kom je al snel bij de oorzaak van deze kwaal. Zinvolheid en betekenis heeft alles te maken met relaties, met het ervaren van een eigen plek in het leven, van iemand die aan je denkt en niet alleen met de jaarlijkse kerstkaart. Wanneer je voor niemand in tel bent, is het moeilijk de zin van je leven te ervaren. Je kunt jezelf een tijdlang onderdompelen in bezit en vermaak, maar dat blijkt uiteindelijk ook alleen maar de leegte van het bestaan te verhullen.

Voor mij ligt Gods verlossing die Jezus is komen brengen, in zijn verlangen om ons mensen nabij te zijn. Zijn grenzeloze keuze voor de armen en zwakken was toen en is ook nu nog vaak de enige hoop voor hopeloze mensen. Jezus' verlossing is juist te vinden in de kwetsbaarheid van God, hoe onmogelijk dit ook klinkt. In Jezus' geboorte en verdere leven blijkt hoe machteloos hij is ten opzichte van anderen. Hij kan geen oorlog voeren of ertoe oproepen. Hij zou het ook niet eens willen. Zijn kracht, zijn enige wapens zijn onvoorwaardelijke dienstbaarheid en liefde. Deze compromisloos nabije God mogen ontmoeten met Kerstmis kan een licht en verlossing betekenen in onze wereld.

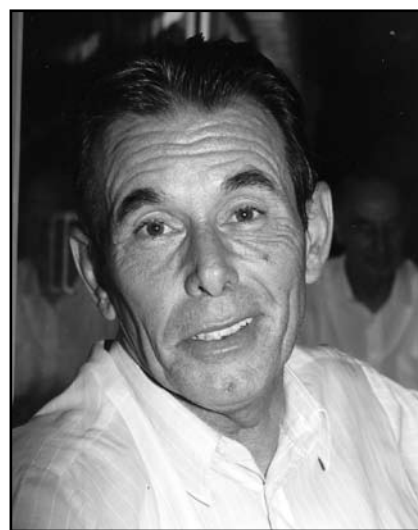
Zalig Kerstfeest.

Paul Schreur

Afgelopen zomer was Theo van Schayk op vakantie in Nederland. Voor de missiewerkgroep in Schayk schreef hij een twaalf pagina's lang relaas over de ruim 40 jaar, die hij als missionaris in Tanzania is. We halen voor u wat krenten uit de geschreven pap.

In de tweede helft van 1964 vertrok Theo naar Tanzania, waar hij zich zou aansluiten bij twee Camillianen die daar reeds werkten. In Kipalapala moest hij eerst proberen in een half jaar de taal, het Swahili, te leren en iets over de gewoonten van het volk. In 1965 vertrok hij naar de plaats Vidunda, waar hij de taak kreeg om de binnenlanden in te trekken en van buitenpost naar buitenpost te trekken om de H. Mis te lezen, de scholen te bezoeken en les te geven. Zo was hij elke maand twee weken op weg door de bergen naar steeds weer andere posten. Een uitstekende leerschool om de taal echt onder de knie te krijgen door het lesgeven, preken en praten met de mensen.

Zijn volgende missiepost voor anderhalf jaar werd Kikeo aan de andere kant van de Uluhuru bergen. Een klein, bijna uitgestorven dorp met veel buitenposten, die regelmatig bezocht moesten worden. Alle afstanden moesten te voet worden afgelegd, want de berghellingen waren steil en begroeid met oerwoud. Ook hier weer trekken van dorp naar dorp en les geven, biecht horen

en de sacramenten vieren met de plaatselijke bevolking.

In 1967 besloten de vier toen in Tanzania aanwezige Nederlandse Camillianen hun krachten te bundelen in twee redelijk dicht bij elkaar gelegen parochies Ngerengere en Lugoba.

Theo ging naar Lugoba waar hij samen met Louis Hobus de parochie bemande. Lugoba ligt meer in de vlakte, dus moest Theo zijn bergen vaarwel zeggen. Hij kreeg een motor en dat werd tot op de dag van vandaag zijn vervoermiddel. Hij legde zich steeds meer toe op de catechese in de scholen en startte in overleg met het bisdom een catechetenschool in de verlaten schoolgebouwen van Lugoba. Er was geen materiaal voorhanden, dus moest alles zelf ontworpen worden en uitgetoet. De cursus duurde een paar maanden en werd gehouden in de tijd dat er toch niet op het land gewerkt kon worden. De school begon met 20 cursisten. Het doel van de opleiding was om mensen

de nodige bagage mee te geven voor hun werk in de buitenposten. Het streven was om uiteindelijk per buitenpost een vijftal catecheten te hebben, die de pastorale zorg daar gestalte konden geven. Om de catechisten te helpen ontwikkelde Theo preekboekjes, liederenbundels en de lezingen van de zondagen. In de meeste buitenposten kwam maar eens per maand een priester, dus was de hulp en het werk van de catechisten van onschatbare waarde voor de plaatselijke kerkgemeenschap. Zijn werk vond veel erkenning binnen het bisdom en zodoende werd hij in het bisdom Morogoro, de verantwoordelijke voor de catechese.

In 1980 vertrekt Theo naar Dar es Salaam, de hoofdstad om daar samen met twee andere Nederlandse Camillianen in de ziekenhuizen van de stad te gaan werken. Dat werk doet hij nu al ruim 26 jaar vooral in het Muhimbili ziekenhuis, dat verbonden is aan de medische faculteit van de universiteit

van Dar es Salaam. Een onafzienbare stoet patiënten zijn in die vele jaren door hem bezocht en getroost, of vonden iemand die het met hen uithield in hun ellende. Daar kwam hij langzamerhand ook steeds meer in contact met de charismatische beweging. In de buurt waar Theo woonde was zo'n charismatische gemeenschap, die een priester zochten, dus was de klik over en weer snel gelegd. Hij werd steeds meer geraakt door de praktische en door de Geest gedreven beweging en vond daarin de kracht en het uithoudingsvermogen om bij de zieken in het ziekenhuis te zijn en te kunnen blijven. Hij had gehoopt de groepen ook te kunnen enthousiasmeren voor werk als vrijwilligers in het ziekenhuis, maar dit lukt niet echt geweldig. Intussen is de met kerstmis zeventigjarige Theo weer vol goede moed naar de missie vertrokken om zijn werk voort te zetten.

Paul Schreur

Airmiles

Onze spaaractie met Air-Miles voor onze missionarissen gaat nog steeds door. Het blijft een groot succes, want afgelopen juni konden we de Air-Miles weer inwisselen voor een groot bedrag. Dus dank aan alle spaarders. De opbrengst per jaar is ongeveer €500,- echt geweldig. Mochten er nog meer mensen willen meedoen en geen pasje hebben, meld het dan bij ons.

Postzegels

Ook onze postzegelactie loopt voorspoedig. Van alle kanten stromen de zegels binnen. Onlangs hebben we een grote hoeveelheid gewone Nederlandse postzegels aan het missiebureau in Rome afgegeven, die ze daar weer voor de missie te gelde kunnen maken. Mocht u dus nog ergens zegels of oude verwaarloosde verzamelingen hebben liggen en niet weten wat u er mee moet doen, bij ons zijn ze welkom

Paul Schreur

Limburg zorgt

In de novemberbijlage “Limburg zorgt” van dagblad de Limburger en het Limburgs Dagblad stond een artikel van Peter Hamans dat we hier graag willen afdrukken.

‘Ook in hospice zijn mensen nog de moeite waard’

Hospice De Ark in Roermond. Hier komen mensen naar toe om te sterven. Gemiddeld verblijven mensen zes weken in De Ark. In het proces van accepteren en afscheid nemen is een belangrijke rol weggelegd voor de pastor. Pastor Paul Schreur doet zijn werk met overgave. “Maar net als die stervende mensen ik ook wel eens boos. Dan lezen we samen uit psalm 22, de lijdenspsalm. Dat lucht op!”

Paul Schreur woont op het terrein naast verpleeghuis Camillus. Honderd meter verderop, in een lommerrijke omgeving, ligt hospice De Ark. In principe is hij dus altijd bereikbaar. Hij geeft het toe, dat heeft zowel voor- als nadelen. Maar het personeel van De Ark beschermt de pastor en roept hem niet voor elk wissel naar binnen. Schreur weet wanneer hij moet gaan, zoals laatst, toen hij om half twaalf ’s avonds een telefoontje kreeg. Een terminale patiënt wilde een borreltje met hem drinken. Tot drie uur ’s nachts zat de pastor bij hem naast bed. “Dat was een lekkere borrel!”, kijkt hij lachend

terug, om er op serieuze toon aan toe te voegen: “Die man heeft in de ongedwongenheid van de nacht heel veel kunnen vertellen. En daar doe je het voor. Mijn opdracht is de patiënt te helpen het met zichzelf uit te houden. Er valt weinig meer te repareren op medisch gebied. Maar je kunt mensen wel het gevoel geven dat ze nog de moeite waard zijn”.

Welkom

Pakweg 70 procent van mensen die in een hospice worden opgenomen, zegt geen behoefte te hebben aan een pastor. De praktijk is echter dat Paul Schreur bij 85 procent van de patiënten welkom is. “Velen hebben een negatief beeld van de kerk, die zo strak vasthoudt aan procedures en wetten en veel te weinig oog heeft voor de mens. Priesters zitten nogal eens vastgebakken aan rituelen en zien de mensen niet meer staan. Met name uitvaarten bezorgen mensen het gevoel dat ze door de kerk in de steek worden gelaten. De focus ligt veel te veel op liturgie en dienst. Hun geloof is volledig ongebroken, maar met de kerk hebben ze dikwijls

niks meer”, legt Schreur uit. En aan het einde van de rit komt ook de angst om de hoek kijken. In het voorportaal van de dood slaat de schrik toe. Er is een soort universele angst die iedereen overkomt. Angst om het decorum te verliezen en de regie uit handen te moeten geven. En vragen als: ga ik naar de hemel? Heb ik het wel goed gedaan in mijn leven? Word ik bestraft door God? Misschien is er straks niets meer? Vragen die zonder uitzondering op het bordje van de pastor terecht komen.

God

Paul Schreur zegt het onomwonden: “Ik weet het niet. Ik vind twijfelen heel verstandig. Dat doe ik zelf ook. Nu en straks. Voor mij betekent geloven echter te vertrouwen op God dat dit het einde niet is. Ik kan als pastor alleen maar mijn geloof naast dat van de patiënt leggen. Samen moeten we er uitkomen”. Paul Schreur maakte aan sterfbedden bijzonder indrukwekkende momenten mee (‘Ongelooflijk!’) die hem sterken in de overtuiging dat het leven na de dood verder gaat. “Ja, dat geeft mij extra

veel moed”. En wat te denken van de opa en oma die samen op De Ark lagen. In een gezamenlijke dienst gaf hij hen het sacrament der zieken én doopte hij hun kleinkinderen. Het zijn momenten die hem het gevoel geven een machtig mooi beroep uit te oefenen. De Ark is het eindstation in een mensenleven. Hier gaan de maskers af. In een hospice telt weinig meer. Status? Geld? Een mooi huis? Veel zogenaamde vrienden? Je hebt er helemaal niets meer aan. Goed sterven, dat is pas een kunst. Het is een kunst om te kunnen gaan in vrede met jezelf en je omgeving. En het is de spirituele taak van de pastor om mensen zoveel mogelijk en in alle rust voor te bereiden en te begeleiden. “En natuurlijk ook mede het ritme van de dag bepalen. Zeg eens tegen een patiënte dat ze er zo leuk uitziet vandaag! Die mevrouw heeft zich ’s morgens in haar kamertje een uur lang staan optutten voor het bezoek. Nou, dan ben ik niet te beroerd om te zeggen hoe mooi ze wel niet is”, aldus Paul Schreur.

Teveel

Soms wordt het hem ook teveel. Ziet hij de zin van het sterven niet meer. Als die signalen hem bereiken dan pakt Paul Schreur de fiets en gaat hij op pad. Het liefst alleen. Kop in de wind en de Meinweg op. “Als je piekert dan sluit je je op in jezelf. Dan is er geen ruimte meer. Die creëer ik door naar buiten te gaan en mijn hoofd leeg te maken”. Heeft hij dat bereikt, dan is Paul Schreur weer klaar voor zijn Grote Opdracht. “Net als Jezus van Nazareth bij de mensen zijn en zien wat er gebeurt. Ik probeer hem na te volgen”.

Brandstof wordt schaars

In een blad van de Camillianen zult u niet direct een artikel verwachten over brandstofschaarste en de daarmee gepaard gaande prijsstijgingen. Dat is ook niet mijn bedoeling. Toch is brandstof nodig om de motor draaiende te houden. Binnen de gezondheidszorg wordt mijns inziens brandstof steeds meer een schaars product. Wanneer ik in mijn eigen omgeving kijk, zie ik veel gebeuren op het gebied van scholing. Er zijn cursussen over belevingsgerichte zorg, over vraaggerichte zorg, over kostenbewuste zorg. Voor alle mogelijke eventualiteiten worden protocollen bedacht zoals een hygiëne protocol, een slik protocol en een agressie protocol en hoeven de werkers alleen maar dit woud van protocollen te volgen om uiteindelijk goede resultaten af te leveren. Ook de zorg wordt vaak meer beoordeeld aan hebben van regels, dan het handelen naar die regels. De wagen wordt gepoetst en van allerlei veiligheidssnuffjes, toeters en bellen voorzien, maar waar blijft de brandstof? Wat houdt al die mensen in de zorg gaande? Wat houdt hen op de been? Hoe kunnen ze iedere dag fluitend naar hun werk gaan? Waar halen ze hun brandstof? Over het algemeen kun je zeggen, dat de motivatie gehaald wordt uit de ontmoeting met de individuele patiënt. Het salaris, dat je bemoeienissen oplevert is ook belangrijk, maar elders is

vaak gemakkelijker meer te verdienen. Binnen alle scholingen en cursussen komt dit aspect, dat je de spiritualiteit van de zorg kunt noemen, zelden aan bod. Raar eigenlijk. Grote bedrijven sturen hun managers onder anderen naar Zin In Werk in Vught om trainingen te volgen in het ontdekken van hun eigen spiritualiteit. In onze samenleving, die door een overwaardering van het materiele steeds minder oog heeft voor het geestelijke is er juist behoefte aan spirituele verdieping. De Camillianen in Roermond willen vanaf begin volgend jaar ruimte bieden aan de werkers binnen de zorg om hun spiritualiteit met elkaar uit te wisselen en te verdiepen. De tank weer eens bijvullen of volgooien, zou je kunnen zeggen. Mocht u daaraan mee willen doen, laat het mij dan weten. U krijgt dan nadere informatie over het tankstation. De brandstof is schaars, maar niet duur, wanneer je hem wilt delen.

Paul Schreur

Conferentiedag 3 oktober 2007

Stilte, verbondenheid, bezieling Kloostertradities als inspiratiebron voor werk en leven

Impressies

Vroeg op pad, want de A 73 is nog niet klaar en we moeten tijd nemen om onze stand in te richten.

De parkeerplaats bij de Vereniging in Nijmegen is snel gevonden – ik heb niet voor niets een paar jaar in Nijmegen gewoond – en zoals beloofd staat er inderdaad iemand klaar met kaartjes. Ik kan makkelijk een plekje vinden. Dan mogen we de spullen naar de zaal sjouwen. Volgens de plattegrond zou het hier moeten zijn: amper een halve meter tafel, tussen twee groepen zusters. Nou ja, zo heel veel verschillend materiaal hoeft ik niet uit te stallen, overal een paar van en de rest stapel ik tegen de muur. Die is trouwens mooi om er een grote poster aan te plakken, als blikvanger. Een bordje erbij, dat dit de H. Camillus is. En iemand van de KNR – de Konferentie Nederlandse Religieuzen, die deze dag organiseert – komt een bordje aan mijn tafel bevestigen.

Het is al flink druk in de zaal die niet zo heel erg groot is. Langs de muren staan de stalletjes en in het midden een grote vierhoek met idem dito. De eerste mensen komen al kijken, mijn buurvrouwen blijken veel bekende gezichten te zien. Sommigen werpen ook een blik op onze papieren, maar ook niet meer dan dat.

Dan wordt het tijd om naar de grote schouwburgzaal te gaan en mijn plekje te zoeken. Op het tweede balkon moet dat zijn, maar waar is die? Het is even zoeken geblazen om de juiste deur te vinden. Een heel stel trappen op en dan beland ik in de nok van het circus. Beneden en boven loopt het aardig vol. Met 1500 aanwezigen is de zaal uitverkocht. Belangstelling genoeg dus!

De dag wordt geopend met koorzang van het Hollands Bachkoor. Prachtige oude liederen van verlangen en bemoediging. Brengt de sfeer meteen erin.

Leo Fijen praat de zaak aan elkaar. Hij lijkt het heel gemakkelijk te doen en vooral ook goed. Ook een kunst op zich!

De eerste spreker is Prof. Kees Waayman. Daarna komt Freek de Jonge. Op allebei kun je je verheugen. Kees is degelijk en Freek krijgt natuurlijk de lachers wel op zijn hand.

Onder de koffiepauze moet ik mijn marktstandje weer bemannen. Dus alle trappen af, de grote hal oversteken en weer naar boven naar de eerste verdieping. Of dat de kortste weg is? Gelukkig is daar in de buurt ook koffie te krijgen. En de marktzaal stroomt weer aardig vol. Maar Freek de Jonge heeft het drukker met het verkopen en signeren van

zijn nieuwste boekje.

Het tweede deel van de ochtend brengt een prof uit Leuven met een verhaal dat ik niet zo goed kan volgen, omdat het boven in de nok erg warm geworden is. Bij de dichteres Judith Herzberg die uit eigen werk voorleest, gaat het wat beter.

Dan een uur lunchpauze. We krijgen allemaal een doos met een lunchpakket in handen gedrukt. Voor de 'standwerkers' is dat wel handig, staandebeens een broodje eten is geen probleem. En eigenlijk best een goede oplossing om 1500 mensen binnen een uur te verzadigen. Het lijkt wel een wonderbare broodvermenigvuldiging! Stiekem laat ik mijn stand even in de steek – in de wetenschap dat een medebroeder van me ook aanwezig is – en moet en zal even een luchtje scheppen, anders vrees ik het ergste voor vanmiddag.

Het middagprogramma begint met ballet en een verhaal over de Egidiusgroep in Brussel. Indrukwekkend. Nog mooier is het getuigenis van rabbijn Soetendorp over zijn gedrevenheid. Je merkt dat hij ontroerd is. Leo Fijen heeft ook een gesprek met Jan Marijnissen over diens gedrevenheid om in de politiek op te komen voor de zwakkeren. Hij oogst veel bijval in de zaal.

Dan mag ik mijn 'standje'

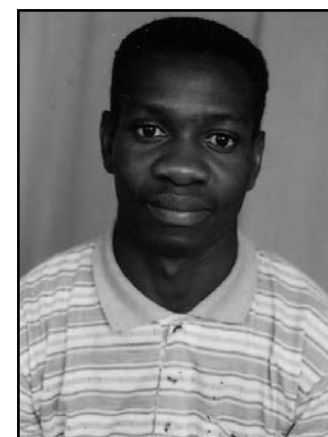
weer afbreken. Eigenlijk heb ik niet zo heel veel klandizie gehad vandaag. Een paar mensen gesproken, ik zie dat wat folders en vooral beeltenissen van Camillus zijn meegenomen en dat is het wel.

Wat zou het resultaat zijn van deze dag? Interesse is er genoeg, gezien het aantal verkochte kaarten à € 45 per stuk, maar soms had ik het idee dat er meer religieuzen aanwezig waren dan andere mensen. Maar ik kan me ook vergissen. De bedoeling is in elk geval dat interessanten gelegenheid krijgen om een paar dagen kloosterleven mee te maken. Daar kon je je als klooster voor opgeven. Wij hadden daar ook een aantal midweeks en weekends voor gepland en georganiseerd. We zijn benieuwd.

En voor wie het allemaal na wil lezen: op www.verbondenheid.nl zouden de lezingen e.d. moeten staan, is ons beloofd.

Piet Denneman

Gezondheid wereldwijd

In januari komt in Rome een nieuwe commissie van de Camillianen bij elkaar. De Camillusbode vroeg onze medebroeder Shukrani Mbirigenda naar het doel van deze commissie genaamd:

Commissie voor gerechtigheid en samenwerking binnen de gezondheidszorg

Gerechtigheid is mensen geven wat hun toekomt. Dat is verdelende rechtvaardigheid in onderscheid tot straffende gerechtigheid. Verdelende rechtvaardigheid betekent de lusten en de lasten rechtvaardig verdelen onder de leden van de wereldgemeenschap. Kortom verdelende gerechtigheid roept de rijken op meer bij te dragen dan de armen. Het beginsel is dat zij die meer hebben ook meer moeten betalen.

Het 56ste algemeen kapittel van de Camillianen in Ariccia in mei 2007 begreep de noodzaak om een commissie in het leven te roepen, die aan het werk zou moeten met het thema gerechtigheid en samenwerking binnen de gezondheidszorg. De leden van het kapittel begrepen, dat de gezondheidssystemen zorg geven aan de rijken en tegelijk de armen aan de kant laten staan. De meerderheid van de arme zieken in de wereld sterven voor hun tijd, omdat zij de diensten van de gezondheidszorg niet kunnen betalen. Toch is gezondheidszorg een van de fundamentele rechten van de mens. Ziekten hebben rechten en het is alleen maar rechtvaardig hen deze rechten ook te geven.

Er zijn op de wereld veel verschillende organisaties die aan dit hoge doel werken, maar wanneer ze allemaal op zichzelf werken is er een grote verspilling van energie, die niet ten goede komt aan de armen. Daarom is het voor deze organisaties een grote behoefte om samen te zorgen dat dit belangrijke doel bereikt kan worden. Uiteindelijk gaat het om de zieken en Gods eer. De Camillianen hebben deze behoefte gezien en gaan samen op weg met een commissie die begin 2008 in Rome van start gaat

Pater Shukrani K. Mbirigenda.

Nieuws uit Barranquilla

Bejaardentehuis

Zoals gebruikelijk combineren veel Camillianen het feest van de H. Camillus vaak met andere min of meer officiële gebeurtenissen. Zo ook in La Paz. De uitbreiding van het bejaardenhuis in de parochie werd officieel in gebruik genomen. Het is een mooi huis geworden, waar de bejaarden echt op een voor hen vaak ongekend mooie manier hun oude dag kunnen slijten. Er zijn zoveel aanvragen voor de nieuwe kamers, dat er streng geselecteerd moet worden.

Spreker

Dat pater Cyriel Swinne een goede spreker is en enthousiast over zijn werk in Barranquilla kan vertellen, weten de mensen die hem kennen natuurlijk wel. Ook verschillende universiteiten van Barranquilla zijn hem op het spoor gekomen. Hij krijgt nu regelmatig uitnodigingen om te komen vertellen over zijn parochie en het werk voor armen en zieken, dat door de gemeenschap tot stand is en wordt gebracht. De interesse van de studenten gaat dan vooral uit naar de verschillende projecten met betrekking tot gezondheidszorg, ruimtelijke ordening en ondersteuning van armen en zieken op allerlei terrein.

School

Hoewel de betalingen van de kant van de overheid meer niet dan wel volgens afspraak gebeuren, zijn ze er wel als de kippen bij om regels op te

stellen over het hoe en wat van de scholen. Dus was ook het collegio comunal een keer aan de beurt. Voor veel mensen uit Utrecht en Nieuwegein heet deze school nog steeds de "school van Mien", omdat Mien Klarenbeek jarenlang ter plaatse gewerkt heeft om deze school een gezonde basis te geven en de kwaliteit van het onderwijs ook voor de armen op een goed niveau te brengen. De school moet nu op last van de gemeente grondig onderhanden genomen worden. Waar je in een arme wijk de benodigde gelden vandaan moet halen wordt er zoals gewoonlijk weer niet bij vermeld. Maar goed, de eisen tot verbetering zijn terecht, dus

moet er weer veel geld gezocht worden om de school voor de armen te kunnen behouden.

Bibliotheek

Geen van de kinderen in de wijk La Paz en omliggende wijken kunnen studieboeken betalen en om op internet te gaan zoeken is helemaal rijke toekomstmuziek. Door de opening van de nieuwe bibliotheek in La Paz zijn de kinderen een modern en goed uitgerust gebouw rijker geworden. Er staan verschillende computers en heel veel studieboeken. De toekomstige professoren kunnen nu dus aan de slag.

Paul Schreur

Parochie Yombo bestaat 25 jaar

In 1982 was de door pater Mentz in 1977 begonnen buitenpost in een buitenwijk van Dar-Es-Salaam tot parochie verheven. Op 14 juli was het dus groot feest in de wijk Yombo en in de St. Camillusparochie, de parochie van de Camillianen in Dar-Es-Salaam in Tanzania. De hele week eraan vooraf werden er feesten gevierd en dat kunnen Tanzanianen als de besten. Er was een groots opgezette bruiloft waar veel stellen elkaar het jawoord gaven. De meeste stellen zijn zo arm, dat ze geen bruiloft en feest kunnen betalen. Maar als je met ruim 60 stellen en de bijdrage van de parochie samen een bruiloftsfeest kunt vieren dan wordt het ineens wel mogelijk en heeft iedereen samen met de familieleden een geweldig feest.

In een parochie van de Camillianen mogen natuurlijk ook de zieken niet ontbreken. Voor hen was 8 juli de grote dag. De parochie had voor vervoer gezorgd en zo kon iedereen die dat wilde die zondag naar de kerk komen. Op zaterdag 14 juli werd er een groots doopfeest gehouden. Onder het toezien van hun familieleden werden vele kinderen in de kerk opgenomen.

De grote dag was natuurlijk de zondag van 15 juli. Op die dag werd het feest van de parochie gevierd. In alle vroegte was iedereen in de weer om alles klaar te maken. In een grote stoet trokken de 8 medebroeders samen met

kardinaal Policarp Pengo de kerk binnen en kon de H. Mis beginnen. Zoals gebruikelijk duurde dat enkele uren, want in Tanzania wordt er tijdens de H. Mis veel gezongen en gefeest. Daarna was er voor de gasten en parochianen een grote maaltijd. Er waren verschillende soorten shirts met afbeeldingen van de H. Camillus gemaakt, waarvan sommigen echt in Tanzaniaanse stijl. Tot laat in de middag ging het feest door met toespraken, acrobaten, dansgroepen en muzikale clowns. Een hele gebeurtenis dus. Veel mensen,

die bijgedragen hadden aan groei en bloei van de parochie werden met onderscheidingen gehuldigd. Ook werd het boekje over de 25 jarige geschiedenis van Yombo, geschreven door Shukrani Mbirigenda, gepresenteerd. Het was voor Camille Neuray een van zijn laatste optredens als pastoor van de parochie Yombo. Hij wordt pastoor in de parochie Dovya, een vroegere buitenpost van Yombo. De nieuwe pastoor van Yombo wordt pater Ephraim Ogha.

Paul Schreur

Nieuws uit de Orde

Benoemingen

Na de herbenoeming van pater Dietmar Weber als provinciaal van de Duitse provincie, waartoe ook de Nederlandse, Tanzaniaanse en de Camillianen in Barranquilla behoren, is na verkiezingen ook een raad benoemd, die de provinciaal moet bijstaan. De raad bestaat uit Pater Ferdinand Pützhoven (Mönchen Gladbach), pater Jörg Gabriel (Essen), pater Norbert Riebartsch (Freiburg) en pater Paul Schreur (Roermond). Tot verantwoordelijken voor de twee delegaties van de Duitse provincie zijn benoemd: pater Theo van Schayk (Tanzania) en pater Paul Schreur (Nederland en Barranquilla).

Oblaten

Al langere tijd wordt er binnen onze provincie gezocht naar een mogelijkheid om mensen te laten deelnemen aan de Camilliaanse orde op tijdelijke basis. Vroeger was dit een bekend verschijnsel binnen de orde, maar de laatste 50 jaar is het helemaal op de achtergrond geraakt. Tijdens het Algemeen Kapittel in Arricia bij Rome heeft de provincie het voorstel gedaan om te onderzoeken of deze oude vorm nieuw leven ingeblazen kan worden. Voor de tegenwoordige tijd is het moeilijk om keuzes te maken voor het hele leven. De vorm van oblaat geeft geïnteresseerden de mogelijkheid om zowel het charisma van de orde als het communiteitsleven te delen op

Haiti

een tijdelijke basis.

Vrouwelijke leden van de orde

Zowel in de voormalige Nederlandse provincie als in de Piemontese (Turijn e.o.) provincie waren verschillende vrouwen lid van de gemeenschap van de Camillianen. Het Algemeen Kapittel heeft dit initiatief, dat al vele jaren bestaat, ondersteunt, maar vraagt zich af of de huidige praktijk in overeenstemming is met de regels van de kerk. Nu is het natuurlijk zo, dat nieuwe initiatieven niet direct passen binnen de bestaande structuren. Begin december komen de dames dan ook in Roermond bij elkaar om te werken aan nieuwe voorstellen om hun behoren bij de Camilliaanse gemeenschap op een volwaardige wijze te kunnen voortzetten.

De Camilliaanse familie

Over de hele wereld zijn er groepen mensen actief, die zonder dat zij kloosterling zijn, op een Camilliaanse manier werkzaam willen zijn. Zij halen

hun inspiratie heel speciaal uit het evangelie en het leven van St. Camillus en zijn volgelingen. Hoewel zij een zelfstandige lekenbeweging zijn, zijn ze heel nauw verbonden met de orde van de Camillianen. Over de hele wereld tellen zij 3200 leden in 21 landen. Zij zetten zich vooral in voor de arme zieken en willen het voorbeeld van de barmhartige Samaritaan om niet aan de mens in nood voorbij te lopen in hun dagelijkse leven gestalte geven.

Haiti

Dit Midden-Amerikaanse eiland kennen we vooral vanuit het negatieve nieuws over ontvoeringen, corruptie en grote armoede. Daarom is het goed te weten, dat de Camilliaanse groep, die zich juist op de arme zieken richt een behoorlijke groei doormaakt. In de maand september werden er twee Camillianen diaken gewijd, legden zeven jonge mensen hun eerste professie binnen de orde af en traden er 4 novicen toe.

Paul Schreur

Mijn uitdaging als Camilliaan

Een kleine 40 jaar ben ik inmiddels werkzaam in de zorg en bijna al die tijd als intensive care-verpleegkundige. Veel heb ik zien veranderen in al die jaren. De techniek heeft gelukkig een grote ontwikkeling doorgemaakt, zodat we nu veel meer mogelijkheden en middelen hebben om onze mensen te helpen. Daar maken we dankbaar gebruik van. Dat de zorg daardoor protocollair is geworden, kan niet anders. Dat garandeert veilige en verantwoorde zorg. Wat echter nog steeds de belangrijkste factor is, is de persoonlijke inzet van de hulpverlener. Zodra deze alleen nog maar de techniek ziet of het hart of de longen of de nieren die niet functioneren, dan komt de zieke er waarschijnlijk bekaaid vanaf. Degene die zelf mondig is of mondige familie heeft, zal het wel redden. Maar degene die te ziek is om voor zichzelf op te komen, of te oud of verstandelijk gehandicapt, mag hopen dat hij een hulpverlener treft, die hem als mens ziet. Die ziet, dat hij niet met een oude, demente, incontinentie man te maken heeft: maar dat deze zieke man door zijn leeftijd zonder hulpmiddelen slechter ziet en hoort en daardoor anders reageert. Als je dan niet goed naar deze man kijkt en luistert, laat je je als hulpverlener gemakkelijk op het verkeerde been zetten, stel je een verkeerde diagnose en start je dus een verkeerde behandeling. Daardoor zal deze man alleen maar zieker en

hulpbehoevender worden. Zorg staat of valt met de mens, die de zorg geeft. Het blijkt ook dat familie minder moeite heeft met een medische fout, hoe erg ook, dan met een verkeerde bejegening. Vooral waar je familielid zo levensbedreigend ziek is, heb je veel behoefte aan een vriendelijke, meelevende arts en verpleegkundige. Dat kan net het verschil maken dat je het in deze moeilijke tijd volhoudt of dat je er als familie aan onderdoor gaat. Dat merken we aan de brieven die we na het overlijden van een patiënt of na vertrek naar een andere afdeling in het ziekenhuis, krijgen. Vooral de persoonlijke inzet van de verpleegkundige met wie de familie veel te maken heeft gehad, wordt genoemd. De ziekte, het overlijden wordt uiteraard als heel verdrietig ervaren, maar door de menselijke warmte daaromheen, wordt het toch als 'goed' ervaren. En dat is niet veranderd sinds de tijd dat Camillus verpleegde. Hij had niet de technische middelen van nu tot zijn beschikking. Ik ben dan blij dat wij nu in ieder geval wel pijn en benauwdheid adequaat kunnen

bestrijden. Al besef ik daarbij heel goed dat een verblijf op de intensive care voor iedereen ontzettend ingrijpend is en veel naweeën geeft. Maar zoals Camillus zijn zieken de in ieder opzicht best mogelijke zorg wilde geven, zie ik dat nu gelukkig om mij heen nog steeds veel gebeuren. Als ik o.a. kijk naar mijn jongste collega's, die met veel interesse, leergierigheid en een groeiende deskundigheid, maar vooral met veel zorg, liefde en respect hun vak uitoefenen, dan denk ik soms dat ze, zonder het zelf te weten, hartstikke Camilliaans bezig zijn! En dan kun je je als zieke aan hun handen veilig toevertrouwen.

Trix Coerts

Dank aan alle gevers

Weer is er een jaar voorbij en mogen we Kerstmis gaan vieren. Ook dit jaar heeft u ons niet vergeten: met geld en goederen heeft u ons opnieuw enorm geholpen. Daardoor kunnen onze missionarissen doorgaan met hun werk voor mensen die, in materieel opzicht, veel armer zijn dan wij. Dat betekent bijvoorbeeld een dak en een maaltijd voor een bejaarde die, zonder hulp, op straat moet leven. U maakt een plaatsje vrij in de herberg! Dat betekent geld voor een zieke die uit het ziekenhuis naar huis mag, maar geen cent heeft om de bus te betalen. Zo kan hij of zij toch op weg! En dat allemaal in een tijd waarin toch niet iedereen het hier in Nederland zo voor de wind gaat. Daarom: heel hartelijk dank, namens onze missionarissen en alle mensen in Tanzania en Colombia voor wie zij zich inzetten. Zalig Kerstmis.

Trix Coerts.

TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode
onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons
terugsturen met het verbeterde adres.
U ontvangt dan van ons
een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de
Camillusbode te ontvangen,
wilt u deze dan ook aan ons terugsturen
met een kleine aantekening hierover.
Dan verwijderen wij uw adres
uit ons bestand.

Camillusbode
december 2007

AFZENDER:

Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland